

Kommissionens smukke Formaal er dog Resultatet af dens Arbejde kun blevet dette, at der er forelagt et Lovforslag, som gaar ud paa at finde Anvendelse for det Fond, som efterhaanden vil blive dannet i Henshold til Loven af 10de April 1895. Jeg har for Resten for mit eget Bedkommende flere Gange tænkt paa, at det jo nok blev saaledes, at Formaallet for Tilvejebringelsen af et saadant Fond dog til syvende og sidst kun blev dette, at man vilde sørge for, at Apotekerne og Apotekernes Enter og Børn bleve forsynede paa denne Maade saa rigelig og rundelig, at de godt kunde være tjente dermed. Men da vi begyndte at behandle dette Spørgsmaal vedrørende Apotekervæsenets Ordning, saa tænkte vi rigtignok ikke meget paa, at Formaallet var at sørge for Apotekerne og deres efterladte, men vi troede, at Formaallet for vort Arbejde i det hele var at saa vort Apotekervæsen ordnet saaledes, at Publikum kunde nyde godt deraf derved, at Medicinen blev billig, at der blev let Adgang dertil, og at man fik god Medicin. Dette sidste Formaal, at saa god Medicin, er ganske vist ikke udeladt af nærværende Forslag. Der er jo Tale om en vis Orden og et vist Tilsyn, men dog forekommer det mig, at skønt man har haft dette for Øje, er der Mangler derved. Vi have jo, som det er oplyst, 164 Apoteker, og dersom disse skulle visiteres af een Mand, saaledes som der er givet Anvisning paa, idet der kun skal ansættes een Mand til at visitere samtlige Apoteker, tror jeg nok, at man deraf vil skønne, at denne Visitation, denne Kontrol ikke vil saa en saa stor Betydning som ønskeligt. Det vil jo nemlig være umuligt for en Mand at visitere 164 Apoteker i Løbet af mindre Tid end et Par Aar. Jeg synes, at det havde været ganske naturligt, at der, naar man havde for Øje at føre Tilsyn med Apotekerne, i dette Lovforslag ogsaa var sat et nærmere Tilsyn, f. Eks. Syssikus; han maa dog have nogen Forstand paa de Dele, og jeg synes, at det ogsaa havde været naturligt, at der i Lovforslaget fandtes Bestemmelser om, at han havde ikke blot Ret, men ogsaa Pligt til, naar han fandt for godt, at undersøge om Forholdene i de Apoteker, der vare inden for hans Kred, vare saa gode, som de burde være. Dette Spørgsmaal, som her er berørt, synes det mig altsaa umuligt at løse paa den foreslaaede Maade. Men Lovforslaget gaar, som sagt, iøvrigt blot ud paa at sørge for, at de Penge, som tilvejebringes ved Afgiften paa de personlige Apoteker, blive anvendte til Understøttelse for Apotekernes Enter og efterladte. Det er jo imidlertid ikke noget stort Beløb, der for Tiden findes dertil.

Man har vistnok haft for store Forventninger om, hvad der vilde komme ind. Den 31te August 1896, altsaa forrige Aar, var der kun 6,236 Kr. 25 Ø., og det vil ikke strække langt. Det er derfor meget fornødt, at man i Lovforslaget har givet Anvisning paa Statskassen, hvis ikke dette Fond skulde slaa til; men jeg tror ikke, at der den Gang var en eneste, der tænkte paa, at Formaallet altsaa skulde være at anvende disse Midler paa denne Maade, og at Statskassen, hvis de ikke sloge til, skulde træde til og yde Resten. Nej, Tanken var fra Begyndelsen absolut den, at dette Fond skulde tilvejebringes for derved at skaffe en Kapital, hvorved de reelle Privilegier kunde blive afløste. Nu har man i Kommissionen og fra anden Side — ogsaa fra Regeringens Side — opgivet Tanken om at virkeliggøre det Formaal, som man den Gang havde tænkt sig. Uagtet Kommissionen saa godt som enstemmig har været enig om, at det var ønskeligt, at de reelle Privilegier bleve afløste, og uagtet vor forrige Justitsminister var af samme Mening, at det var ønskeligt, og at ingen virkelig reel Ordning kunde finde Sted, inden de reelle Privilegier vare afløste, er man dog nu gaaet aldeles bort deraf og har alene holdt sig til det, som nu foreligger her. Det tilfredsstiller ikke mig, og jeg haaber, at det Udvalg, til hvilket Sagen vil blive henvist, ikke vil være saa nøjsom ved denne Sags Ordning, men tage fat der, hvor man fra Begyndelsen har tænkt sig at tage fat, nemlig paa en saadan Omordning, at de reelle Privilegier paa en eller anden Maade blive afløste. Det er ganske vist ikke saa nemt at komme til en saadan Ordning, det vil koste Penge, hvad Krav man saa end stiller. Men lad nu ogsaa være, at det Forslag, som er stillet af det ærede Medlem for Bogen, ikke er fyldestgørende, at man skal være mere imødefommende mod de reelle Apotekerbevillinger, og lad nu det Beløb, som skal udredes for at indløse Privilegierne, være betydeligt — det er det ganske vist — saa vil dog ogsaa den Indtægt, som kunde tilvejebringes ved disse Privilegier, være ganske betydelig, og naar man saa dertil føjer, hvad det ærede Medlem for Bogen har givet Anvisning paa, nemlig at dette Fond der kan træde hjælpende til, for at dette Forhold kan ordnes, anser jeg det ikke for umuligt, at man kan komme til en Ordning, uden at Statskassen kom til at udrede betydeligt derved. Saa meget er vist, at saa længe som de reelle Privilegier forblive, saa længe vil Befolkningen ikke saa saa let og billig Adgang til Medicin, som de have Krav paa, thi lige saa vist som